

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
3 ПВЖ 243/19
08.05.2019. године
Београд

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Младена Николића, председника већа, судија Драгољуба Јанковића и Александре Поповић, чланова већа, у правној ствари предлагача „БРЧКО ДИСТРИКТ БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ“ кога заступа Правобранилаштво Брчко Дистрикта БиХ, и противника предлагача „ГАЛАМЕС“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Далиборка Марковић, адвокат из Јагодине, ради признања стране судске одлуке, решавајући о жалби противника предлагача, изјављеној против решења Привредног суда у Београду Р 30/17 од 22.01.2019. године, у седници већа одржаној дана 08.05.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба противника предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Привредног суда у Београду Р 30/17 од 22.01.2019. године.

Образложење

Побијаним решењем, у ставу првом изреке, признаје се правноснажна у ставу I и извршна пресуда Основног суда Брчко Дистрикта БиХ бр. 96 0 Пс 007601 10 Пс од 27.02.2013. године. Ставом другим изреке, признаје се правноснажна и извршна пресуда Апелационог суда Брчко Дистрикта БиХ бр. 96 0 Пс 007601 13 Пж од 15.12.2014. године.

Против наведеног решења жалбу је благовремено изјавио противник предлагача, истичући да постоји сметња за признање наведених страних судских одлука, јер одлука о трошковима из става два и три пресуде Апелационог суда Брчко има сметњу за признање предвиђену одредбом члана 91. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља. Устав Републике Србије уређује и обезбеђује својинске и облигационе односе и заштиту свих облика својине, а износи досуђени у ставу трећем пресуде чије се признање тражи су у супротности са основним начелима правног поретка Републике Србије и начелима облигационог права. У ставу три пресуде Апелационог суда Брчко, чије се признање тражи, одлучено је о накнади трошкова а увидом у исте може се утврдити да су износи досуђени на име састава одговора на тужбу, на име приступа законског заступника на одржана и неодржана рочишта у супротности са Уставом и Законом Републике Србије. На име састава одговора на тужбу досуђен је износ од 330.245 КМ, што је око 165.000 Еур, а на име приступа заступника на 9 рочишта досуђен је износ од 2.972.205 КМ, што је око 1.500 Еур. Износи досуђени на име заступања су злоупотреба права и супротни су начелу савестности и поштења и равноправности страна у узајамним односима, те је таква

одлука супротна Уставу и уставном поретку Републике Србије. Предложено је да се жалба усвоји, а побијано решење преиначи или укине.

У одговору на жалбу противника предлагача, предлагач се изјаснио да су трошкови поступка обрачунати и досуђени на основу закона Брчко Дистрикта Босне и Херцеговине, и то Закона о правобранилаштву Брчко Дистрикта Босне и Херцеговине, измена и допуна Закона о правобранилаштву Брчко Дистрикта Босне и Херцеговине, те на основу Тарифе о наградам и накнади трошкова за рад адвоката у Федерацији Босне и Херцеговине и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката у Републици Српској, као и на основу Закона о парничном поступку Брчко Дистрикта Босне и Херцеговине. Одредбама Закона о парничном поступку, јасно је прописано да се одредба о трошковима парничног поступка примењује и на странку коју заступа правобранилаштво Брчко Дистрикта Босне и Херцеговине и у том случају трошкови обухватају и износе које би се странци признао на име награде адвоката. У случају да тарифе нису уједначене, правобранилаштво ће обрачунавати и потраживати износ који представља аритметички просек две тарифе, односно Тарифе Федерације Босне и Херцеговине и Тарифе Републике Српске. У наведеним парничним поступцима, трошкови су обрачунати као просек наведених Адвокатских тарифа, а све на основу вредности предмета спора која је постављена од стране противника предлагача. Предлагачу је било познато, као и његовим адвокатима који су га заступали у предметном парничном поступку, а који су из Босне и Херцеговине, да када је пред Основним судом Брчко Дистрикта покренуо парнични поступак и определио у тужби - вредност спора, да правобранилаштво Брчко Дистрикта има право на трошкове и на који начин се исти обрачунавају. Када се помиње равноправност странака и сам противник предлагача је у претходном парничном поступку испоставио трошковник управо одређен према напред наведеним Адвокатским тарифама. Предложио је да се жалба одбије. Трошкове поступка није тражио.

Испитујући правилност побијаног решења, на основу одредбе члана 386. у вези са одредбом члана 402. Закона о парничном поступку, а у вези са одредбом члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, Привредни апелациони суд је нашао да је жалба противника предлагача неоснована.

Побијано решење донето је без битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности, док се жалбеним наводима противника предлагача не указује на неке друге повреде парничног поступка које би биле битне.

Према разлозима побијаног решења и стању у списима, предлагач је 01.08.2016. године, поднео предлог за признање предметних страних судских одлука, наводећи да је правноснажном у ставу један и извршном пресудом Основног суда Брчко Дистрикта од 27.02.2013. године, одбијен противник предлагача са тужбеним захтевом, и то:

- за накнаду обичне штете у износу од 17.340.014,00 КМ са законском затезном каматом од 01.04.2010. године до исплате и
- на име накнаде за изгубљену добит у износу од 34.581.620,00 КМ са законском затезном каматом од 01.04.2010. године до исплате.

Обавезан је истом пресудом противник предлагача да плати трошкове парничног поступка од 5.135.543,50 КМ.

Такође је навео да је правноснажном и извршном пресудом Апелационог суда Брчко Дистрикта од 15.12.2014. године, ставом трећим изреке, обавезан противник предлагача да предлагачу накнади трошкове парничног поступка од 5.123.547,50 КМ.

Предлагач је уз предлог за признање доставио оверену пресуду Основног суда Брчко Дистрикта од 27.02.2013. године и Апелационог суда Брчко Дистрикта од 15.12.2014. године.

Противник предлагача се противио признању наводећи да су износи на име заступања пред судом злоупотреба права и супротни су начелу савесности и поштења и равноправности страна у узајамним односима, па је одлука, као таква, супротна Уставу и уставног поретку Републике Србије и да се ради о политичким прогонима отимању имовине овде противника предлагача и недопустивом и несхватљивом зарачунавању огромних трошкова поступка од стране правобранилаштва Брчко Дистрикта, те да предлагач није доставио пресуду Апелационом суду Брчко Дистрикта, која је снабдевена потврдом правноснажности.

Првостепени суд је утврдио да су пресуда Основног суда Брчко Дистрикта и Апелационог суда Брчко Дистрикта чија се признања траже, снабдевене потврдама правноснажности и извршности.

Првостепени суд је по службеној дужности тражио обавештење о узајамности између Републике Србије и Босне и Херцеговине у погледу признавања и извршења судских одлука од Министарства правде Републике Србије и из Обавештења од 17.02.2017. године утврдио да је између Републике Србије, и Босне и Херцеговине на снази Уговор о правној помоћи у грађанским и кривичним стварима од 24.02.2005. године и Уговор између Републике Србије и Босне и Херцеговине о изменама и допунама наведеног уговора од 26.02.2010. године, којим је уређен институт признања стране судске одлуке, те да је чланом 26. до 31. Уговора, регулисана материја међусобног признања и удружења судских одлука.

Првостепени суд, обзиром да су наведене пресуде чије се признање тражи постале правноснажне и извршне по праву државе у којој су донете, а између Републике Србије и Босне и Херцеговине постоји узајамност у погледу признања и извршења страних судских одлука, закључује да су у складу са одредбама Закона о решавању сукоба закона са прописом других земаља, испуњена оба позитивна и нумерисана услова за признање стране судске одлуке у Републици Србији.

Првостепени суд такође утврђује да у конкретном случају не постоје сметње за признање предвиђене Законом о решавању сукоба закона са прописима других земаља, а које се састоје од:

- неправилности у поступку пред страним судом,
- искључиве надлежности суда Републике Србије,
- правноснажне пресуде домаћег суда или другог органа, односно признате су стране судске одлуке у истој правној ствари између истих странака,
- раније покренута парница између истих странака у истој правној ствари у домаћој земљи,
- повреда домаћег поретка,

те је применом одредби члана 87. до 92. одлучио као у изреци побијаног решења.

Правилно је првостепени суд на основу утврђеног чињеничног стања, на достављених доказа од стране предлагача и прибављеног обавештења о постојању узајамности закључио да су у конкретном случају испуњени услови за признање страних судских одлука. Стране судске одлуке достављене су у форми коју прописије Закон о решавању сукоба закона са прописом других земаља, снабдевене су потврдама правноснажности и извршности по праву државе у којој су донете, а не постоје сметње за признање страних судских одлука, јер постоји узајамност у признању страних судских одлука између Републике Србије и Републике Босне и Херцеговине, при чему не постоји ни сметња из члана 91. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља, тј. да су предметне судске одлуке противне јавном поретку Републике Србије.

Жалбени наводи противника предлагача су упућени на сметњу за признање страних судских одлука уз наводе да су у супротности са основним начелима правног поретка Републике Србије и начелима облигационог права.

У конкретном случају, реч је о трошковима поступка који су досуђени предлагачу као туженом у парничном поступку који је водио противник предлагача као тужилац против Брчко Дистрикта који је заступан од стране правобранилаштва. Трошкови су одмерени у складу са релевантним позитивним прописима Брчко Дистрикта, али и прописима који уређују Адвокатску тарифу Федерације Босне и Херцеговине и Републике Српске, а у поступку признања стране судске одлуке, суд који одлучује о признању није овлашћен да својом одлуком мења одлуку страног суда.

Када је у питању установа јавног поретка, иста се користи и тумачи рестриктивности и једино у случајевима када заиста задире у уставом утврђене основе друштвеног уређења. У том смислу, јавни поредак треба тумачити на начин који омогућава интервенције, у случају повреде права прокламованих Уставом Републике Србије или на пример, у случају грубе повреде процесних права.

При наведеном треба указати да овде није реч о повреди начела облигационог права, јер је реч о трошковима поступка као споредном потраживању у парници коју је водио овде противник предлагача, при чему су странке у тој парници (на шта се основано указује у одговору на жалбу) биле равноправне, јер се у односу на странке примењује иста тарифа у погледу трошкова који су били потребни за вођење спора а све у зависности од висине потраживања, тј. вредности предмета спора који је у овом случају својом диспозицијом одредио противник предлагача, као тужилац, постављајући тужбени захтев против туженог, овде предлагача.

На повреду јавног поретка суд пази по службеној дужности, те имајући наведено у виду, као да и према праву Републике Србије, приликом доношења одлуке о трошковима поступка полази се од успеха странака у поступку и води рачуна о свим околностима случаја, а узимају се у обзир трошкови који су били потребни за вођење парнице, те колика је вредност предмета спора, то нема повреде јавног поретка Републике Србије, а наводе да је реч о злоупотреби права противник предлагача није доказао.

Из наведених разлога, жалбеним наводима противника предлагача није доведена у сумњу правилност побијаног решења, па је применом одредбе члана 401. тачка 2. Закона о парничном поступку, у вези са одредбом члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, одлучено као у изреци.

МН/ББ

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА
Младен Николић, с.р.**

За тачност отправка